

عنوان مقاله:

هسته امن محله، روش استراتژیک برای خروج از رکود نوسازی

محل انتشار:

فصلنامه منظر، دوره 12، شماره 53 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

سید امیر منصوری - استادیار دانشکده معماری، پردیس هنرهای زیبا، دانشگاه تهران، ایران.

خلاصه مقاله:

وقوع هر زلزله کوچک و بزرگ در کشور، به صورت مقطعی توجه مسئولان کشور را به بزرگی آسیب پذیری تهران جلب می کند. بیش از سه میلیون نفر از جمعیت تهران در خانه های ناپایدار زندگی می کنند. از طرفی تهران در میان سه گسل فعال قرار دارد که با شرایط موجود در صورت وقوع زلزله با درجه مرکالی بالا، سرپناه و حیات بسیاری از شهروندان تهرانی با تهدید جدی مواجه خواهد شد. بحرانی که به جهت تراکم بالای جمعیت و ضعف مدیریت بحران، می تواند به یک فاجعه جهانی تبدیل شود. ازسوی دیگر با تعریف شورای عالی معماری و شهرسازی از بافت های فرسوده ذیل سه شاخص ریزدانی، ناپایداری و نفوذناپذیری، در حدود ۸۰ درصد مناطق ناپایدار از قلم افتاده و تهدید جانی ذیل مطلوبیت های کیفی قرار گرفته و موجب انحراف برنامه های نجات بخشی شده است. این در حالی است که بنا به تقدم ذاتی مسئله «حیات»، نباید اقدام نجات بخشی در عرض سایر اقدامات قرار گیرد. بنابراین شهرداری و دولت مرکزی باید به دنبال راه حل واقع نگر برای نجات بخشی ساکنان بافت های فرسوده تهران باشند. پژوهش پیش رو ضمن طرح ایده «هسته امن محله» به عنوان برنامه ای جهت فعال سازی برنامه نوسازی بافت فرسوده، بر رفع موانع اولیه نوسازی (لزوم تأمین پارکینگ) و لزوم مدیریت عوامل مشوق (اعطای تراکم، افزایش سطح اشغال و پذیرش کوچک سازی) به عنوان محرک های اصلی این برنامه تأکید می کند و معتقد است هرگونه مداخله به قصد نوسازی در بافت فرسوده، باید ضمن توجه به لزوم صرفه اقتصادی برای مالکان، با ترسیم راهکارهایی برای مدیریت شهری زمینه ارتقای کیفیت زندگی اجتماعی، توسعه مشارکت و رونق اقتصادی شهر را نیز فراهم آورد.

کلمات کلیدی:

بافت فرسوده، نوسازی مشارکتی، زلزله، نجات بخشی، هسته امن محله، تحقق نوسازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1152294>

